

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie skargi P.K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 8 stycznia 2015 r., sygn. akt V Ca (...), wydanego w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. W. w W. przeciwko P.K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 października 2017 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2) zasądza od skarżącego na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. W. w W. kwotę 750 (siedemset pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Wspólnota Mieszkaniowa przy ul. W. w W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od P.K. kwoty 6.199,54 zł z tytułu „rozliczenia mediów” za oznaczony okres i skapitalizowanych odsetek (kwota skapitalizowanych odsetek - 740,55 zł).

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 16 października 2013 r. zasądził od pozwanego kwotę 1.745,82 zł z odsetkami ustawowymi od 17 marca 2013 r.; poza tym częściowo umorzył postępowanie, a częściowo oddalił powództwo.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 8 stycznia 2015 r. na skutek apelacji strony powodowej zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że zasądził od pozwanego kwotę 5.899,54 zł z oznaczonymi odsetkami.

Pozwany w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 8 stycznia 2015 r. zarzucił temu wyrokowi niezgodność z prawem przez naruszenie art. 22 ust. 3 w związku z art. 13 ust. 1 oraz art. 14 i 15 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1892) wskutek błędnego przyjęcia, że uchwałą wspólnoty na właścicieli lokali może zostać nałożony obowiązek uiszczania zaliczek na opłaty z tytułu dostawy (zużycia) wody oraz odprowadzania nieczystości, niestanowiących kosztów zarządu nieruchomością wspólną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie została stronie wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Zarówno w piśmiennictwie, jak orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08, LEX nr 457829), przyjmuje się, że niezgodność wyroku z prawem, uzasadniająca, w myśl art. 417¹ § 2 k.c., odpowiedzialność odszkodowawczą, ma charakter kwalifikowany: zachodzi tylko wtedy, gdy wyrok został wydany na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. uchybień odnoszących się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Taka wykładnia art. 424¹ § 1 k.p.c. jest zgodna z art. 77 ust. 1 Konstytucji (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11). Przeciwny pogląd zagrażałby wartościom takim, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału

dowodowego i stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

Twierdzenia pozwanego, zarzucające wyrokowi Sądu Okręgowego z dnia 8 stycznia 2015 r. wskazaną w skardze niezgodność z prawem nie zawierają argumentów, które - wstępnie oceniając - pozwalałyby zasadnie wnioskować, iż objęty skargą wyrok jest dotknięty kwalifikowaną sprzecznością z prawem w przedstawionym wyżej znaczeniu. Ocenę taką uzasadnia zestawienie motywów rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego i twierdzeń skarżącego ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zajęтым w wyroku z dnia 26 lutego 2016 r., IV CSK 404/15, w kwestii „rozliczenia mediów” w ramach pośrednictwa wspólnoty mieszkaniowej, gdy właściciele poszczególnych lokali nie łączy z przedsiębiorstwem wodociągowym lub energetycznym odpowiednia umowa dotycząca zaspokajania ich potrzeb.

Mając to względzie Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, a o kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi orzekł zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 2 pkt 2 i § 10 ust. 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.).